

nem et Liv i Slid og Slæb have vist sig at være dygtige og uegennyttige i det offentliges Tjeneste.

Jeg skal her henvise til den Debat, der for nogle Dage siden fandt Sted her i Tinget, og under hvilken min Meningsfælle, det ærede Medlem for Fredericia (L. Rasmussen [Vejle Amts 1ste Valgkreds]), stod som Talsmand for den Opfattelse, at en Mand, der var knyttet til det jydsk Redningsvæsen og som saadan havde været med til at redde halvandet Hundrede Menneskeliv, skulde have en større Pension end den, der var foreslaaet til ham, nemlig 250 Kr. Fru Bransholm har i Forvejen, forinden den Bevilling forelaa, som her er Tale om, en Indtægt af 600 Kr. om Aaret plus den Kapital, hun har anbragt i sine Ejendomme. Desuagtet foreslaar man, at hun skal have 600 Kr. i Pension for det Arbejde, hun har ydet paa „Hebron“, medens man paa samme Tid yder Mænd og Kvinder, der have præsteret et stort Arbejde i det offentliges Tjeneste, en aarlig Understøttelse, der er betydeligt lavere end den, der foreslaas til hende.

Det er i øvrigt vist meget tvivlsomt, om Fru Bransholm har sat noget til ved at have „Hebron“. Forinden man fra anden Side vil søge at gøre hende til en Martyr under Forsøget paa at redde og hjælpe fattige Børn, forlanger jeg i alt Fald, at man skal komme med Beviser. Hun har som Forstanderinde for „Hebron“ foruden den Plejeløn, hun fik af Kommune, Stat og private, oppebaaret ikke saa faa private Midler. Aarhus Børnehjælps-Komité ydede hende f. Eks. et ret betydeligt Bidrag til hendes Virksomhed, og Fru Bransholm ledede jo „Hebron“ ud fra rene økonomiske Grunde. Her skal jeg oplyse, at da Fru Bransholm var Forstanderinde for „Hebron“, havde hun en Tid 46 Børn — i de senere Aar var der ikke under 40 Børn paa „Hebron“. Efter den Kritik, jeg har rettet mod „Hebron“, er der dog sket dette, at Overværgeraadet har fundet sig foranlediget til at indskrænke Antallet af de Børn, der skulle være paa „Hebron“, hvad man ikke tidligere har bekymret sig om. Fru Bransholm har, som nævnt, til Tider haft 46 Børn, men nu har Overværgeraadet besluttet, at der kun maa være 30 Børn i de samme Rum, hvor Fru Bransholm havde Lov til at have 46 Børn. Men Frk. Ravn, som nu er Forstanderinde paa „Hebron“, har kun 22 Børn, og hun erklærer, at der ikke er Plads til flere end disse. Alle de øverste smaa Rum, som bleve benyttede til

Barnekamre, ere nedlagte som ikke egnede til at afgive Opholdsrum for Børn. Jeg betragter det som et meget stort Resultat af det Arbejde, der er udført, for at komme de slette Forhold paa „Hebron“ og andesteds til Livs, at man fra deres Side, som have med denne Sag at gøre, er naaet til Erkendelse af, at der ikke var Plads til de mange Børn, der tidligere vare paa „Hebron“. Men hvor havde Fru Bransholm dem da? De boede under meget svinke og ganske utilladelige Forhold, fordi det gjaldt for Fru Bransholm om at faa saa meget ud af Virksomheden som muligt. Det har været en privat Geschæft for hende, og om denne private Geschæft kan man ikke tro andet, end at den har haft sine økonomiske Motiver. At den maaske oprindelig ogsaa har været Udtryk for hendes Ønske om at ville være noget for Børnene, skal jeg slet ikke omdisputere, men her har økonomiske Motiver og mange andre Motiver været kædede sammen, saaledes at det er ret umuligt at skelne de forskellige Motiver fra hinanden.

I Anledning af min Bemærkning om, hvorfor Overværgeraadet har besluttet at sende den lille Gudrun tilbage til Fru Bransholm, fremkom den højtærede Justitsminister med nogle Bemærkninger vedrørende Veronica og den Andel, jeg skulde have haft i, at hun var kommen tilbage til det Hjem, som hun har haft, indtil hun var 12 Aar gammel, her i Byen, og nu efter at hun er kommen fra „Hebron“. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa den Debat, der førtes om Veronica her i Tinget. Jeg behøver blot at henvise til de Forhørsakter, der paa det offentliges Regning ere trykte, og af hvilke det fremgaar, at Veronica har haft en meget slet Plads, har været hos en Gaardejerenke, som havde meget vanskeligt ved at holde Folk, og at hun var saa befængt med Utøj, Smuds og Saar, da hun kom til Aarhus, at det neppe var muligt for Sygeplejerskerne paa Hospitalsafdelingen at rense hende. Jeg gentager, at naar denne unge Pige kort Tid efter at være kommen til København glider ud, er det et Vidnesbyrd om en Mangel i den Opdragelse, hun har faaet paa „Hebron“, og et Vidnesbyrd om den slette Plads, hun senere har faaet, den Plads, som Fru Bransholm anbragte hende i, og om hvilken der ikke blot foreligger Oplysninger fra min Side, men ogsaa fra selve Kommissionen. Den Opdagelsesbetjent, der ledsagede Overretsassessor Schrøder, har jo afhørt Mænd og Kvinder, der vare Genboer og Naboer til Gaardejer Westergaards Enke, og af de